

hvorvidt det ærede Medlem, der talte paa det radikale Partis Vegne, er blevet Fører for dette Parti; der er mangt og meget, der tyder derpaa, og jeg kan ikke se rettere end, at hvis dette virkelig skulde være Tilfældet, vil Udsigten til et godt Samarbejde med det radikale Parti være formindsket i betydelig Grad. Men nok herom! Jeg haaber imidlertid paa, at der indenfor Partiet maa være Elementer, som er besjælede af større Lyst til et godt Samarbejde, end det ærede Medlem tilsyneladende var besjælet af, i alle Tilfælde maa jeg sige, at hans Ønske om et godt Samarbejde var af en egen Art, thi et Samarbejde, hvor man for sig selv forlanger Førerskabet for at være med i Lejen, er ikke af den Art, at det kan virke særlig tiltrækkende overfor de Partier, der skal være med.

Noget mere tvivlende med Hensyn til et godt Samarbejde stiller jeg mig overfor det ærede Socialdemokrati. Ganske vist betragter jeg „de korslagte Arme“s Tid som værende forbi, men derfra og til at haabe paa, at det Parti, som har etableret „de korslagte Arme“, skulde være med til et frugtbart Samarbejde, er der desværre en lang Vej. Men Haabet beskæmmer jo ingen. Vi har her i Tinget før haft et godt Samarbejde med Socialdemokraterne, og det er muligt, at et saadant kan etableres igen. Der er jo efter al menneskelig Beregning længe til, at vi igen skal ud til Vælgerne. Derfor mener jeg, at Tiden er inde, hvor man fra de forskellige Partiers Side maa lægge de Smaatterier til Side, som skiller, og staa sammen om at søge et saa godt Resultat som muligt af de Forhandlinger, som kommer til at foregaa her i Tinget.

Den højtærede Finansminister slog jo paa Sparsommelighedens Strenge, og jeg tror, at vi alle er enige med Finansministeren i, at der maa spares paa alle Maader og paa alle de Omraader, hvor det er muligt at spare. Men samtidig er det nødvendigt at faa løst alle de mange Opgaver, der trænger sig paa til Løsning, og dertil vil fordres betydelige Midler. Trontalen, hvormed Rigsdagen blev aabnet, angav jo de forskellige Opgaver, som Regeringen har stillet sig. Jeg maa sige, at det var ikke saa overvældende mange, som jeg havde tænkt mig, Trontalen vilde berøre. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa, hvilken Grund der kan have været dertil, men kun udtale, at vi er rede til at støtte Regeringen i Løsningen af de Opgaver, som

Regeringen i Trontalen gør opmærksom paa ligger for til Løsning. Den gode konservative Tale, som den højtærede Stats- og Finansminister holdt ved Finanslovsforslagets Forelæggelse, gør det jo let for os at følge Partiet Venstre. Der var dog een Ting, der skuffede mig i Finansministerens Tale, nemlig at Finansministeren ikke omtalte, at Regeringen agtede at forelægge en Finansplan. Finansministeren meddelte, at selve Revisionen af vor Skattelovgivning ikke kunde ske foreløbig, sikkert ikke før næste Aar. Nu indser jeg selvfølgelig godt, at for at forelægge en samlet Finansplan maa Regeringen først have et Overblik over de foreliggende Forhold, og derfor kunde jeg nok tænke mig, at det maatte udsættes noget; men jeg vil dog haabe, at den høje Regering har Øje for, at det er nødvendigt, at vi faar en samlet Finansplan, en Oversigt over, hvilke Veje man maa gaa for at tilvejebringe de betydelige Midler, der vil kræves ikke alene til Opfyldelse af de Fremskridt, der er nødvendige, men ogsaa til Dækning af de Beløb, der skal udredes til Forrentning og Afdrag paa den store Statsgæld. Jeg vil derfor haabe, at Finansministeren kommer os i Forkøbet og forelægger os en Finansplan tidligere, end han selv mente, det kunde ske; forhaabentlig kan den komme allerede i denne Samling.

Da vi i Gaar stod overfor Vedtagelsen af et nyt og stort Statslaan, indrømmer jeg, at det kom mig ikke som en Overraskelse, for jeg vidste jo, det vilde komme, men jeg følte mig alligevel noget forhavset over, at det var nødvendigt paa nærværende Tidspunkt at gaa til et saa stort Statslaan. Og særlig følte jeg mig nedtrykt over, at det var nødvendigt at optage et Laan paa saa dyre Betingelser. Jeg havde tænkt mig, at vi vilde have været i Stand til at rejse dette Laan som et indenlandsk Laan, og jeg mener, at jeg i og for sig havde gode Grunde til at tro dette efter de Udtalelser, som vor Repræsentant paa Brysseler-Konferencen fremkom med, idet han der klart og tydeligt udtalte som sin Overbevisning, at Danmark var i en saadan økonomisk Situation, at Landet selv kunde udrede de betydelige Udgifter, der var forbundne med Genforeningen med Sønderjylland. Naar man i Bladene har læst disse Udtalelser, ser det noget aparte ud, at netop denne Mand samtidig har planlagt det store Statslaan, vi i Gaar vedtog. Denne Mands Udtalelser overfor